

Какво точно е обяснявалъ нашиятъ пълномощенъ м-ръ Бобчевъ на императора и какво въ сжщностъ му е казалъ последниятъ, съобщението не обяснява, нито правителството е поискало допълнителни сведения. То е било само поставено въ затруднението, на чие царско мнение да даде внимание: на нашия, който вече заповѣдваше да се отстъпи Силистра или на другия, който съ „знаменна“ усмивка билъ възприелъ гледището на м-ра. Правителството продължи да упорствува. Три седмици то не обръща внимание на ромънскитѣ постъпки да изпрати делегатъ за преговори въ Букурещъ. Едва следъ енергичното настояване на нашия пълномощенъ министъръ въ Букурещъ, правителството се решава да изпрати д-ръ Данева, *но само за единъ день*, понеже той извънредно много бързалъ за конференцията въ Лондонъ. Само това, че следъ толкова многото настоявания на Ромъния, нашиятъ делегатъ намира едва единъ день време да се занимае съ ромънскитѣ искания, озлобява силно ромънското обществено мнение. Такова пренебрежение то счита за незаслужено и за недостойно.

Като остава външно спокойна, Ромъния увеличава исканията си. Братияну казва: „Вмѣсто фамозния квадратъ, ние желаемъ друга фигура по скромна, но въ която да влизатъ Силистра, Тутраканъ, Балчикъ и Каварна. Само съ Силистра никой не ще бжде вече задоволенъ“. Майореско добавя: „Ако споразумението стане, Ромъния ще даде на България своята политическа поддръжка още сега по всички линии“. ¹⁾ Нашето правителство мълчи. То намира тия искания за скандалъозни. Минаватъ нови две ценни седмици. На 12 декемврий ромънскиятъ министъръ на външнитѣ работи заявява: „Настъпиха важни и решителни моменти. Да преговаряме на по-широка основа. *Do ut des* — можемъ да ви дадемъ пълна поддръжка сега при дипломатическитѣ затруднения и при разпредѣлението резултата на победитѣ ви между съюзницитѣ. Обещаваме ви най-голѣми улеснения, търговски, економически, построяване дунавски мостъ и други. При възобновяване войната съ Турция можемъ да ви дадемъ пълна реална поддръжка, — за тази целъ ще мобилизираме. Въ противенъ случай, Ромъния ще прибѣгне къмъ други ефикасни сръдства за защита на своитѣ интереси“ (№ 1598). Нашето правителство не отговаря и на това предложение. Ние сме въ единъ отъ най-интереснитѣ моменти отъ ромъно-българскитѣ преговори. Искрено ли е било ромънското правителство съ това широко предложение, революционно отъ гледна точка на досегашната негова политика да изчаква и се приспособява къмъ събитията, за да ги изкориства безъ всѣкакви жертви? И какво преследваше то въ действителностъ съ едно подобно предложение, което значеше съюзъ съ България, отдѣлна съвмѣстна акция съ нея, евентуално срещу останалитѣ членове на балканския съюзъ, а може би и срещу тия, които ги покровителствуваха?

Ромъния бѣше въ този моментъ разглезения питомецъ на дветѣ группировки. Тя бѣ убедена, че чрезъ тѣхъ може да постигне съвсемъ безболезнено „стратегическата поправка“ на своята граница, която поправка сѣ повече се оформяше въ цѣла областъ.

Заплетнитѣ, които откриваше и бойното поле, настъпилитѣ съюзнически отношения ѝ даваха още по-голѣма сигурностъ за това. Ромъния можеше да постигне своята целъ и чрезъ косвенитѣ и прями услуги на нашитѣ съюзници, които желаятъ пълното изолиране на България. Ромъния се обръщаше при това най-много за съдействие къмъ Русия, която именно трѣбваше да вразуми неотстъпчивата България. Балканското и международно положение на Ромъния ѝ позволяваха да очаква спокойно „компенсация“, безъ да си създава сама особена политическа и военна тревога.

¹⁾ Тел. отъ Букурещъ № 1590; 1.XII.